

søjle 3 med enstemmighed, således at det ikke er til debat. Jeg håber, at udenrigsministeren mente det, da han sagde det så klart og tydeligt.

Så må jeg sige, at jeg fatter ikke al den debat, vi har haft om folkeafstemning. Jeg mener, at hvis vi overhovedet skal ændre på den traktat, vi har, og at der bare skal en brøkdel af det, der står i det irske formandskabs papir, igennem, ja, så skal vi have en folkeafstemning, og jeg forstår ikke, at statsministeren i den grad er bange for at erkende, at det er den situation, vi står i. Vi ønsker ikke, at det skal underlægges et tilfældigt flertal i Folketinget. Vi har før set, at et stort flertal i Folketinget også var et mindretal ude i befolkningen.

Derfor skal det ud til folkeafstemning. Denne gang tror jeg ikke kun, at det er Danmark, der starter med at sende det til folkeafstemning, for jeg har meget stærkt på fornemmelsen, at Frankrig også bliver nødsaget til det. De havde trods alt 48 pct. af den franske befolkning imod Maastricht-Traktaten i første omgang. Men der vil også komme andre lande. England har allerede sagt, at de ønsker den næste traktat til folkeafstemning. De, der har været de største modstandere af at sende den ud til folkeafstemning, begynder også. Hvad er der så i vejen for, at den danske statsminister siger, som den danske udenrigsminister sagde til Reuters forleden dag, at naturligvis er vi nødt til at sende det her til folkeafstemning?

Så skal jeg sige om de motiverede dagsordensforslag, at Fremskridtspartiet ikke kan tilslutte sig det af regeringen, Venstre og De Konservative fremsatte forslag ud fra den betragtning, at vi ikke kan tilslutte os det irske formandskabs generelle rammer til udkast til en ny traktatordning, fordi der er for store åbne spørgsmål, og fordi regeringen ikke har kunnet tilbagevise de mest forfærdelige ting på en overbevisende måde.

Fremskridtspartiet kan ikke støtte SF's forslag. Den første paragraf med udvidelsen er såmænd god nok, men resten er faktisk begrundelsen for, at vi gik imod Maastricht-Traktaten – så kan man vide det en gang til – og naturligvis støtter vi det af Enhedslisten stillede forslag, fordi det såmænd er sund logik.

Keld Albrechtsen (EL):

Regeringen og et stort flertal her i Folketinget har bragt sig på kollisionskurs med en meget stor del af den danske befolkning, sandsynligvis et flertal. Vi ved fra opinionsmålingerne, at støt-

ten til de fire danske undtagelser er massiv og stærk, og meget tyder endda på, at den er voksende, og alligevel fortsætter regeringen under socialdemokratisk ledelse vejen frem mod mere og mere union.

Man kunne fristes til at stille følgende spørgsmål til statsministeren: Hvor ligger den socialdemokratiske smertegrænse, hvor langt kan I blive ved med at gå uden at komme i den situation, at I får jeres egne vælgere imod jer? Jeg tror allerede, I har overskredet det punkt, men jeg stiller også spørgsmålet, fordi i vinteren 1985-86 forud for EF-pakken i sin tid nåede Socialdemokratiet jo rent faktisk sin smertetærskel og skiftede i løbet af vinteren fra at sige ja til EF-pakken til at sige nej. Det gør, at jeg aldrig helt vil opgøre håbet om, at Socialdemokratiet også i denne situation til syvende og sidst kommer til besindelse, inden det er for sent. Men jeg må sige, at på baggrund af debatten i dag, så har tvivlens nådegave jo ikke indfundet sig hos Socialdemokratiet endnu, og man fortsætter tilsyneladende ret sorgløst og ubekymret ud over rampen.

Hvis vi ser på forløbet af regeringskonferencen, er situationen nu den, at den danske regering har spillet sig alle trumferne af hænde, og man har smidt trumferne fra sig på et tidspunkt, hvor spillet ikke var inde i den afgørende fase. Tyskland og Frankrig har holdt på trumferne, de sidder nu med dem i baghånd og tager de afgørende og sidste stik hjem i den sidste runde. Således ligger kortene fordelt, og det skyldes jo ikke mindst, at den danske regering forsømte, da tiden var, at indgå alliancer med bl.a. Storbritannien og de små lande, som til syvende og sidst kommer til at betale med tab af indflydelse, når de afgørende forhandlinger om stemmewægte osv. kommer. Man undlod fra dansk side at skabe de nødvendige alliancer til at blokere unionsudviklingen, og i stedet koncentrerede man sig om nogle luftige sager med beskæftigelse og lignende, som man ikke har fået en pind ud af, hvad der jo også var fuldstændig til at forudse fra starten.

Det, der jo må give anledning til den allerstørste bekymring, når man ser på debatten i dag, er, at regeringen uanfægtet fortsætter ud i sumpen uden at reflektere over de meget alvorlige problemer, som man står over for på konferencen. Problemet er jo ganske enkelt, at resultatet kommer til at ligge et eller andet sted mellem det irske udspil, som regeringen allerede har sagt ja til, og så det fransk-tyske udspil med krav om mere union på en række punkter.